

Publicerad 2024-01-27 23:53 av Syster Skör

Det här är texten till en visa som jag skrev till min syster för några år sedan, när vi var långt ifrån varandra både geografiskt och relationsmässigt. Den är såklart inte samma sak utan sin melodi, men jag tar ändå gärna emot konstruktiv kritik.

Precis som jag

Vi växte upp i lummig grönska, men hade blicken i det blå.

Jag såg bakåt, du såg framåt,

det var samma blick ändå.

Din hand var i min, vi var klädda likadant

och om du blev trött så bar jag dig nog.

Vi sjöng alltid bak i bilen, såna sånger man skämdes för sen

och jag vill minnas att vi skrämde bort turister

från vår trädgård om sommaren.

Vi jagade katter och tiggde glass

och om jag sen skämdes så lugnade du mig nog.

Tiden bara rullar fram och jag vet inte vart.

Åren snurrar snabbare, var får de all sin fart?

När allting känns för jävligt och ingen tycks förstå,

när allting bara skiter sig men jag mår bra ändå,

när jag drunknar i ältanden så vet jag: vi är två

för på andra sidan havet går någon som är precis som jag.

Vi växte och blev äldre, det är väl så det brukar gå.

På något märkligt vis så växte vi ifrån varandra, men det är ändå vi två.

För vad du än säger, och vad du än gör –

om du någon gång ropar, så kommer jag direkt.

Tiden bara rullar fram och jag vet inte vart.

Åren snurrar snabbare, var får de all sin fart?

Men när jag går ensam hem i mörkret och börjar springa som besatt,

när jag vill dansa barfota en hel juninatt,

när jag går vilse i drömvärldar så vet jag ändå att -

på andra sidan havet går hon som är precis som jag.

Åren snurrar snabbare, var får se all sin fart?

Jag borde vara på väg någonstans men jag vet inte vart.

Jag känner ändå ömhet för det som gör mig svag

För allt det delar vi, jag och hon,

hon som är som jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sister Skör med Poeter.se id #233785 innehar upphovsrätten